

[Axel Kristensen.]

cerer denne konvention. Man tilstræber med den i andre lande at skabe lige så gode vilkår, som vi fik ved vor arbejderbeskyttelseslove, der blev gennemført med så stort flertal her i tinget. Det er kun rimeligt, at vi giver vor tilslutning.

Hanne Budtz: Også mit parti kan ganske give sin tilslutning til ratifikationen af denne konvention.

Else Zeuthen: Jeg vil gerne på det radikale venstres vegne sige, at konventionen om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder kan vi give vor tilslutning, og at vi anser det for at være af største betydning, at vi er med i dette ratifikationsarbejde for derigennem at hjælpe de lande, som endnu på dette område står langt tilbage.

Gudrun Bjørner: Retsforbundet vil med glæde ratificere konventionen.

Alfred Jensen: Også jeg kan anbefale, at man stemmer for det forslag til folketingsbeslutning, der her foreligger.

Jeg vil gerne, da spørgsmålet om sociale forhold nu er til behandling — her drejer det sig jo om at sikre, at arbejdstiden ikke bliver alt for lang — gøre opmærksom på, at der også for vort land foreligger problemer angående arbejdstid, angående arbejdernes sundhed, angående det slid, der er på arbejdspladserne. Jeg tænker ikke så meget på noget, der står i forbindelse med denne konvention, som på arbejdstiden i al almindelighed. Da jeg havde ordet under den foregående sags behandling, sagde jeg, at jeg kunne ønske, at der var samme tempo på, når det gjaldt andre konventioner.

Der findes således en konvention om 40 timers ugen, og med de store anstrengelser, man gør sig for at rationalisere, for at modernisere virksomhederne — hvilket bl. a. har den virkning, at det bliver vanskeligere for ikke mindst de ældre at klare sig på arbejdspladsen — er det klart, at spørgsmålet om en arbejdstidsnedsættelse trænger sig på. Og hertil kommer spørgsmålet om beskæftigelsen. Derfor vil jeg i denne forbindelse rejse det spørgsmål, om regeringen,

når den nu ønsker den foreliggende konvention godkendt, ikke agter at stille forslag om, at vi også ratificerer konventionen om 40 timers ugen. For det kan vel ikke være meningen, at vi kun skal ratificere de konventioner, der får indflydelse andre steder, men lader de konventioner, der vil få moralsk betydning herhjemme, ligge. Jeg vil derfor gerne spørge, om regeringen ikke agter også at foreslå denne konvention godkendt.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for den positive behandling af forslaget.

Til det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil jeg sige, at problemet om arbejdstid i relation til de stedfindende forhandlinger ikke vedrører denne konvention.

Alfred Jensen: Nej, deri er jeg enig med ministeren, spørgsmålet vedrører ikke denne konvention. Men det vedrører forholdene her i landet, og det må dog være rimeligt, når vi behandler en konvention af denne art, at man så får mulighed for at høre, hvilke planer regeringen har vedrørende en anden konvention, som har betydning for arbejderne, deres arbejdstid og humanitære forhold. Derfor har jeg stillet spørgsmålet, og jeg mener, at ministeren bør besvare det.

Socialministeren (Bomholt): Jeg finder det helt igennem korrekt, at arbejdsmarkedets frie parter forhandler om det nævnte spørgsmål. Vi forholder os fredeligt i folketinget.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ratifikationen af den konvention, jeg taler om, jo ikke på nogen måde griber ind i forhandlingsforholdene på arbejdsmarkedet — slet ikke. Jeg fastslår blot, at Danmark bør sætte 40 timers arbejdsuge som et mål, man sigter efter, og det er dog et spørgsmål, som jeg troede regeringen var enig med os i, al den stund en række fagforbund har fastslået, at man må nå frem til en 40 timers arbejdsuge. Så må vi ad forhandlingens vej nå frem dertil med 44 timers ugen som overgang.

Hermed sluttede forhandlingen.